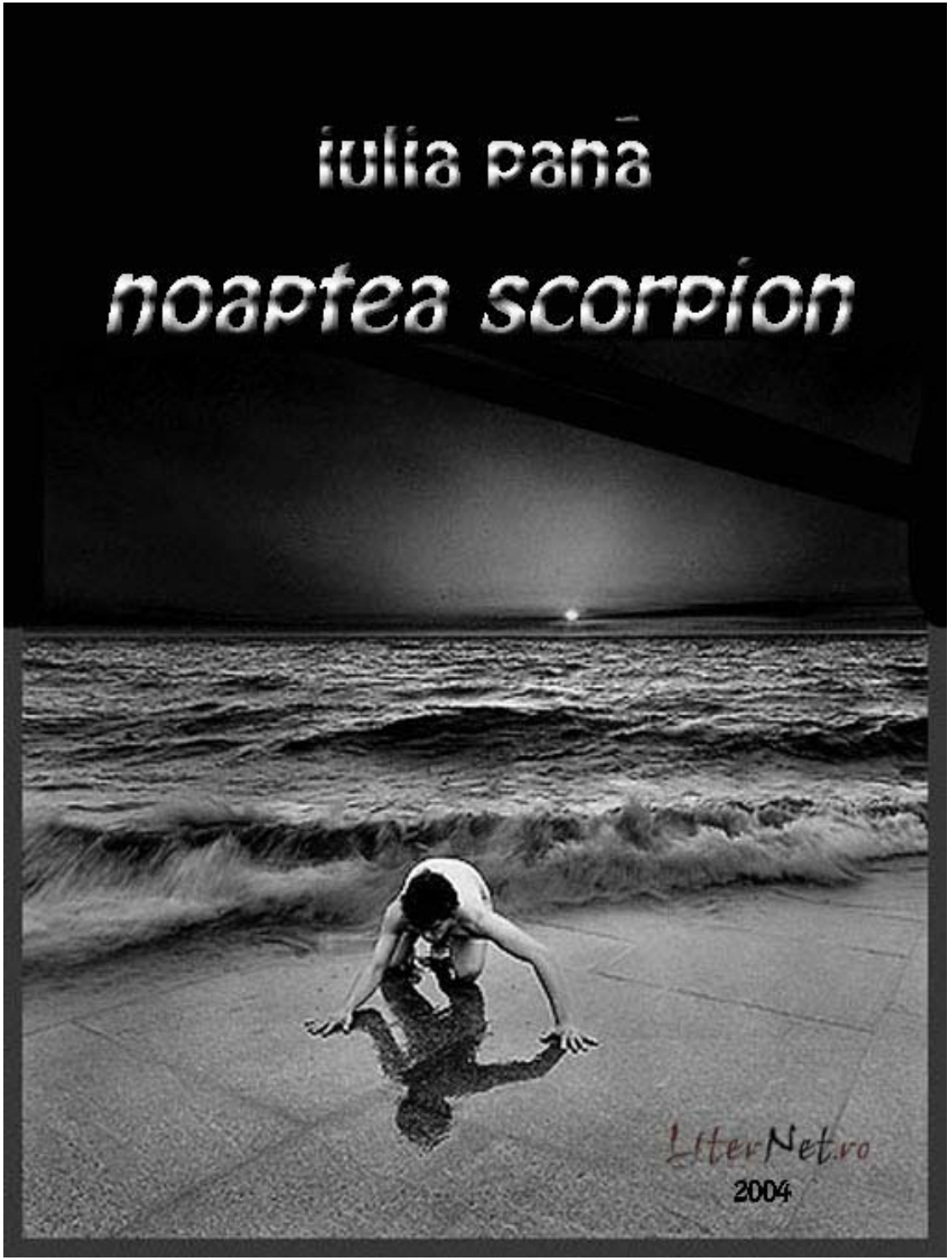
iulia pană
noaptea scorpion
LiterNet.ro
2004

...

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Anca Şerban aserban@literne t.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader şi coperta: Anca Şerban aserban@literne t.ro

Fotografii: © 2004 Misha Gordin, www.bsimple.com

Text: © 2004 Iulia Pană.
Toate drepturile rezervate autoarei.

...

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

...

ISBN: 973-8475-84-8

Editura LiterNet
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

Cuprins:

Exerciţii cu insecte 5
Desenez o dimineaţă 6
Ca un ac de scorpion sfârşitul venea… 7
Dincolo de întâmplări 8
Noaptea Scorpion 9
Femeie despărţitură 10
Nunta la scorpioni 11
Sărbătoare cu insecte 12
Scorpioni în clepsidră 13
Într-un atelier al artistului ce vieţuieşte în tine 14
Banchet cu sânge şi apă 15
Feminin versus Masculin 16
Afecţiune în zi de primăvară 16
Călător în umbre 18
Femeia peşte a venit azi în vizită la mine 19
Ce minunat este un om când intră pe uşă 21
Femeia poet 22
Dragostea visează cu ochi aurii 23
Femeia pană 24
Iulia îşi adora visele 25
Un cap de miel rânjind în fereastră 26
Mă întorc să scriu ce-a mai rămas 27
Memoria, pisica neagră rătăcită în dormitor 28
Nopţile roşii ale iguanei 29
Nu mi-am dorit niciodată nemurirea 30
Povestea cu cinci degete 31
Vreau să trăiesc 32
Femeia săpun 35
Pauză de respiraţie 38

Bucăți de suflete moarte ... 39
Un val uriaş de apă sărată ... 40
Trupul meu fără cap ... 41
Întâlnire cu păsări ... 42
Travestit ... 43
Viața sub jetul rece al singurătății ... 44
Noaptea muşca din visul meu ca un scorpion ... 45
Sunt propria-mi telecomandă ... 47
La tine sus, sus, sus… ... 48
Cercul oamenilor răniți de ironie ... 49
Norma de sălbăticie ... 50
Simplu şi dezastru ... 51
La sfârşit nu m-a învelit nimeni cu bucata de pânză albă ... 52
Vitalitatea egală cu inutilitatea ... 53
O lecție de criminologie ... 54
Holograma de familie ... 56
Sânge ruginit ... 57
Femeia pick-up ... 58
Maternitatea poemului ... 59
Liniştea o moarte albă ... 60

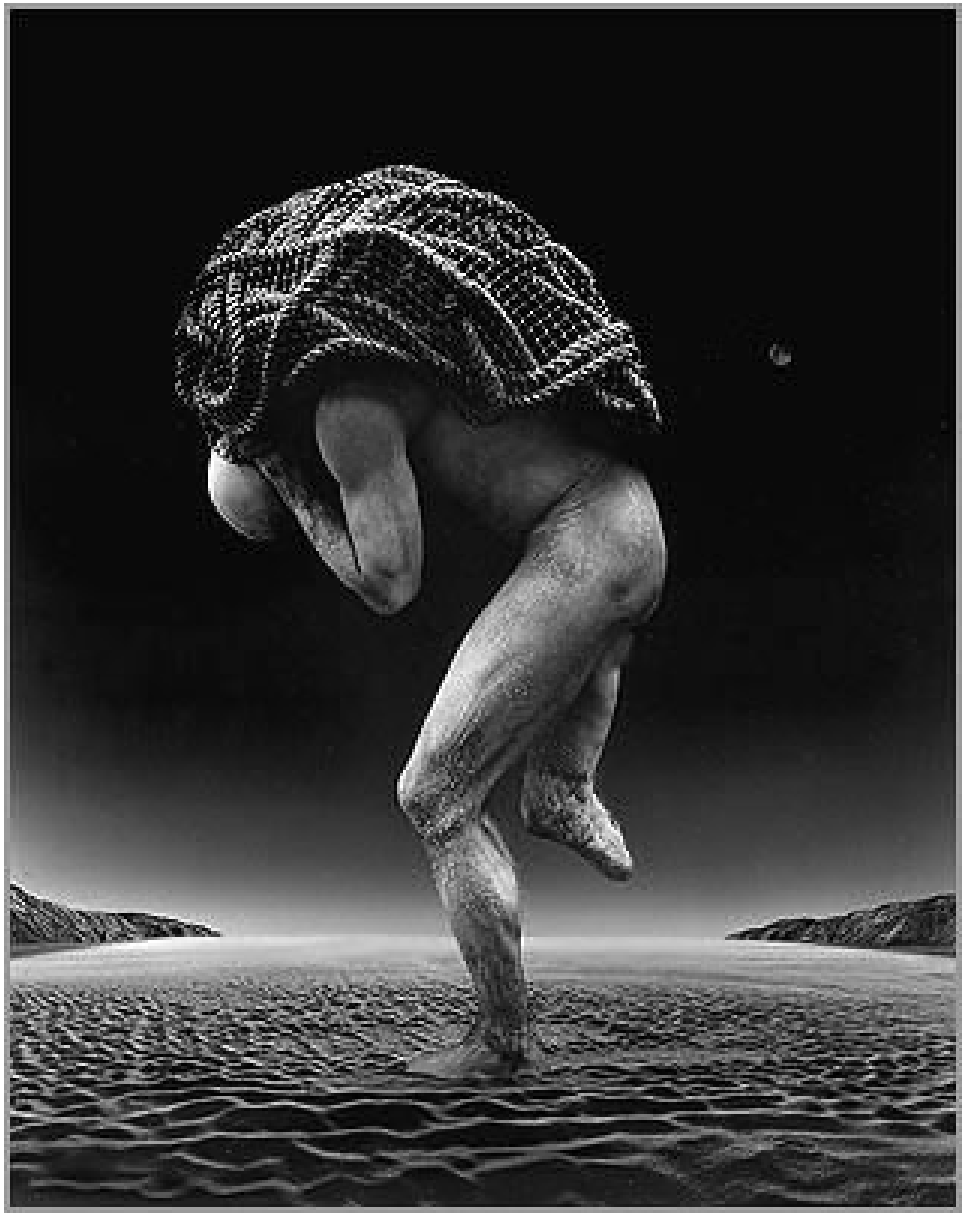

Exerciții cu insecte

…

…

~

Desenez o dimineață

Desenez o dimineață pe pielea proaspătă
miez din noapte-alunecată pe diguri
bucățile de gheață ca sângele prin venele cave
cocteil explodat în patul din fier forjat
Surpriza din perna în care țipătul meu a
întârziat - atât cât să cheme insectele veninoase
strecurate în buzunarele unui trup
carbonizat de canicula dragostei.
E dimineața în care pierd şirul lunilor anilor
straniu rujul meu desenează - /sau dansează? -
pe marşul radioului crăpat de anunțuri funebre
voci perverse se dezbracă oamenii toți dezbracă
... învelişurile umbrelor - hainele împăraților - ...
raiurile aprind lumina într-o dimineață
pe care o desenez cu rujul pe pielea proaspătă
pe măduvă pe nervul pe circumcizia pe
inima pe tâmpla şi pe talpa
omului insectă…
Minciunile alintă de la glezne
până la buze urcuşul strigătelor păstrate în saci de
plastic… monitorizarea spațiilor locuite,
lăcuite, prăfuite, săturate de cuțite înfipte
trofee în patul din fier înroşit de mişcările
prea iuți, de tensiunea arterelor
legate direct - metal pe metal - de traseele
străbătute de falange prin intersecția
camerei de forță - *deja vu* refuzat
refulat - adunat în cazarma roşie
a unei dimineți desenate pe pielea
proaspătă a evadării.

Ca un ac de scorpion sfârşitul venea…

A fost un sfârşit instantaneu,
când dragostea se făcea ruine,
când pierdeam plăcerea de a goni
prin nesfârşite, crunte nopți
iar unul din ochii mei
caută tristețea prin valuri de abur
şi miros de tămâie.
A fost un sfârşit aşteptat…
Lumina se împrăştia prin cărțile aşezate pavăză,
lovea cu particule de pace peste
tot ce construisem din cuvinte.
Dragostea pretindea viața şi moartea.
Celălalt ochi mă păzea îmi apropia văzul
de gust şi auzul de pipăit
mâna îmi tremura, cu grație căpăta
mişcarea dirijorilor de păsări,
cu trăsături necunoscute treceam de dincolo
spre n-am habar
răsucind trupul de la jumătate, luminându-mi ochii
din culoarea sângelui.
Animalul împrăştiat în zeci de insecte cântătoare
ca-ntr-un marş străbătea arterele tălpilor
urcând pe fiecare deget - victorii răsplătite cu
fiecare ac înfipt.
Amețitorul cânt ritma cu rictusul gurii
larg deschise;
urlau prin ea… ruine…
ruine înfloreau sub flori de cactuşi treptele
pe care se străduia trupul să-şi salveze viața
în palma deschisă pentru ultimul semn.
Ca un ac de scorpion
sfârşitul venea.

…

…

Dincolo de întâmplări

Ție ți-a hărăzit puterea, ție ți-a dăruit
vase pline de mirodenii s-au spart în jurul tău,
Brațe te-au învăluit, trupuri necunoscute
au încremenit în aşteptare.
Ție ți-a preamărit ființa, ție ți-a hotărât
vieți minunate s-au istovit în aerul tău
glasuri ți s-au alăturat în cântări
Armate de copii în vis s-au topit - lumânări
Pământul ți-a dat rădăcini - uriaşe sfori
să te legi de el
Ție ți-a cântărit viața să ştii cât să ceri
celor ce vor visa lumină,
Femeile sterpe ți-au îngânat chipul şi te-au adorat,
Morții ți-au mulțumit cu tăcerea
şi s-au întrebat cine eşti, cu ce îți hrăneşti
hienele minții, cu ce sânge ademeneşti ura?
În ce fel treci viața prin moarte?
Eu te-am simțit doar o dată - atunci
dincolo de întâmplări în aerul
care te respir

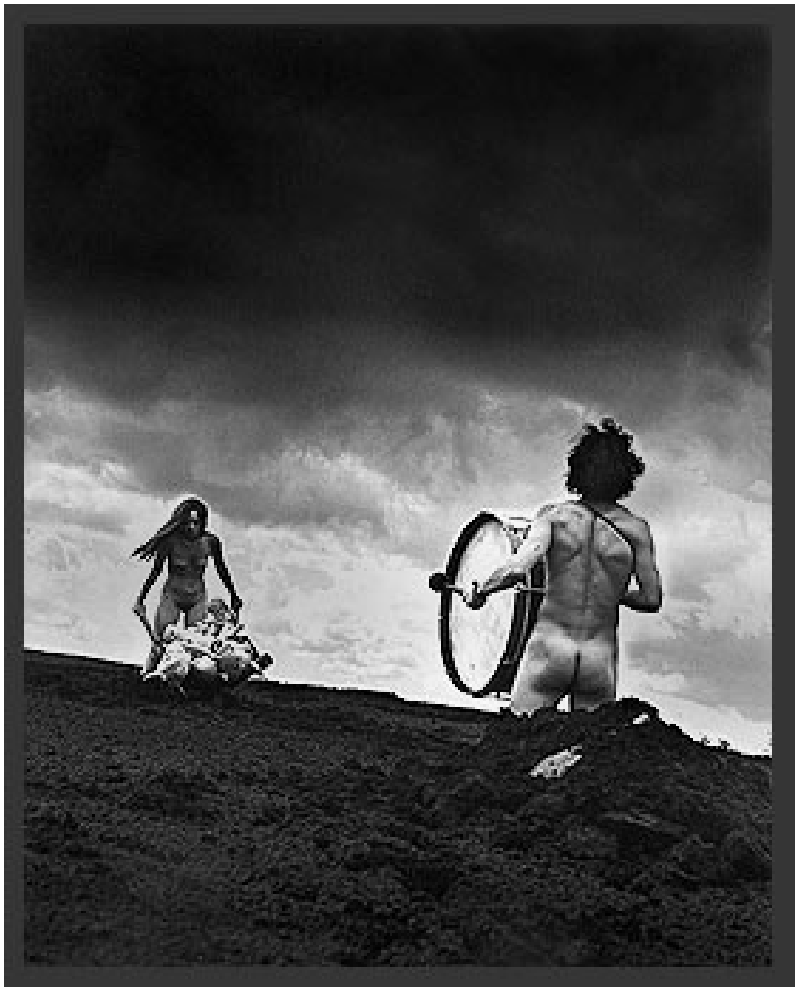

Noaptea Scorpion

Pe spinările ei traversau alte generații
parcă aveau mii de picioare
translucide - conductori luminoşi plini de lichide,
Lăsau urme şi ace în pernuțele creierului meu.
Copleşit de atâta lumină şi nelinişte, sângele
circula fără intersecții, girator, încât ochii mei
transmiteau semnale de trecere:
Roşu -roşu- roşu intermitent!
Pe spinarea mea traversau şiruri de sudoare,
coşmarul porilor
ea, noaptea scorpion, înnopta în fiecare nerv,
spaima culcându-se cu capul în dreptul sternului
povestea asta de groază, şoptită uşor, însoțită
de echipa de zgomote a imaginației
se alinia la startul morții.
Noaptea vorbea în somn şi n-aveam cui să o arăt,
pe brațele ei mă culcasem într-o imagine simplă.
Mă descurcam greu cu mine
Ea, noaptea scorpion, mă admira.
.

Femeie despărțitură

Femeia felie sau despărțitură
cea care locuieşte în cerul gurii
o respiri te respiră,
în arhitecturi savante te desfăşoară,
te aşează în tehnici thailandeze pe-o scară
din mătase şi alte sfori lucitoare,
cu gura larg deschisă îți râde - distruge o neagră iluzie
dinții albi ascuțiți rămân în incizie,
în pielea
arămită de soarele desenat pe verandă,
ştie să mângâie - curge în fiecare picătură
de apă rămasă pe buze însetate,
o plasă întinde ocheade şi fraze
alarmează lumea blocată în case,
se refuză, loveşte,
iubeşte în pripă, se răzbună ca
ceaiul în ceaşca de porțelan
când luceşte.
Se plimbă ca aerul răspândit prin țevi şi coloane,
ceva i se întâmplă -
femeia felie sau despărțitură
viermuieşte pe fiecare gură
ce o aşteaptă să înflorească.

Nunta la scorpioni

Femelele au şolduri late, masculii le adoră,
e un echilibru din colțul camerei până la uşă
Arcuri săgeți descarcă în ținte colorate direct pe piele
desenate
Eu stau şi urmăresc atentă, cu lupa îi măsor pe toți
într-o cutie de sticlă şi nisip, eu îi nuntesc
şi vreau să văd cum scorpionul tată pe mama o seduce
şi sexul ei aş vrea să-l văd dar lupa nu prea duce.
Îi studiez intens sunt zile-n care nu mănânc nu dorm
ci doar privesc - o fascinație morbidă mă îmbracă
într-o cămaşă lungă de zeiță şi simt puterea
în palmă în talpă şi în tâmplă.
De i-aş ucide aş pierde un spectacol o mare sărbătoare la care
ei, insecte criminale, se bucură şi se distrează… eu sunt doar
entitatea ce i-ar putea strivi. Şi nu mă văd.
Sunt mult prea mare
Şi nu mă simt
dar ştiu…
Şi ca şi mine se tot mint.

Sărbătoare cu insecte

M-am gândit să strecor printre insectele
memoriei numele tău
călătorind pe străzile copilăriei, dansând în jurul
pantofiorilor de lac cu
lumina din resturile de raze,
construind umbre de picioroange
insectele împrăştiind -
grădina de vară şi leagănul… un sărut… frunzele
teilor studiate la şcoală… inventarea scuzelor nocturne
inspirația romanelor… cititul horoscopului
insecta uriaşă ucigaşă stăpânind conducând
amintirile,
cu lumina din puținele raze
construind un trup de femeie iubită…
Insectele se adunau în destinul meu fericit.
Secretele nopților scurtate de flăcările unui foc
uriaş… o urmă călcând peste
alta aşa cum numai memoria imprimă
vocile unison,
un cor într-un singur geamăt
de cinci secunde,
Sărbătoare cu insecte.

Scorpioni în clepsidră

…castelul meu s-a înălțat
pe tatuaje luate din scrisori,
din nisip au venit
mici scorpioni crescuți în apă de mare,
cu ace puternice s-au înfipt în mine,
mi-au strecurat venin din secrete străvechi
oamenii ce au fost odată… scoicile de astăzi
se dezbrăcau de podoabe noaptea luna se umfla
de dorințe şi filamentul ei strălucea peste
chipuri spelbe cu cochilii în loc de pori
ce lume… ce ace… lucind
sulițe cu miros de
vanilie şi mosc,
amestec scârbos păcălind
bieții peşti din uriaşa băltoacă.
Scorpionii se preumblau
aveau deja trasee marcate de
picături de sânge înnegrit de supărare,
pe deasupra lor se răzlețeau baloane colorate
rămase din alte vremuri.
Strângeam în pumni nisip amestecat cu duşmanii şi
prietenii mei
Scorpionii plângeau se încordau şi acele deveneau
fire prin care trecea nu curent electric
ci viața - ca un tratament cu electroşocuri - castelul
rezista urletului
micii scorpioni în clepsidră pieptănau timpul.

…

…

Într-un atelier al artistului ce viețuieşte în tine

Timpul mort al artistului ce zace în tine
s-a oprit nu ştie cum să se pornească e
greu să urce prin ruine
ca pâsla,
apele murdare fac baraj peste
claviatura pe care fiecare picătura din el
studiază o simfonie,
artistul se sudează de propria-i operă
trăieşte ca o lăuză uimită de puterile ei.
Clar timpul îl trădează şi îl alungă într-o
baltă de singurătăți, ca pe o mână silită să
apese pe trăgaci atunci când lucrurile se
schimbă-ntr-un fapt divers.
Presa mecanică te apasă cu amândouă mâinile
pe ceafa ta tunsă cu maşina atât de geometric
oare e simbolic acest rit devenit obsesie
pentru tine…
clipa te pune în genunchi, te ridează, te compromite
în toată splendoarea culorilor tale,
timpul închis într-un atelier al artistului ce
viețuieşte în tine, a prăbuşit un şevalet
peste singurul model ce ți-a pozat
scorpionul femelă.

Banchet cu sânge şi apă

Ziua de naştere a scorpionului
a început târziu,
s-a benchetuit îndelung cu
sânge şi apă culoare de vin
şi muzicile au stăpânit cerul prea
gol prea
timpuriu pământul s-a scuturat de
petrecăreți burți umflate ace scurte
proptite-n carnea moartă,
pe rând au trecut lăsând urme
scârboase şi bale
de ceață,
daruri de preț,
daruri de greață
în ziua-n care el mort de mai bine
de-un veac
s-a simțit plin
de viață.

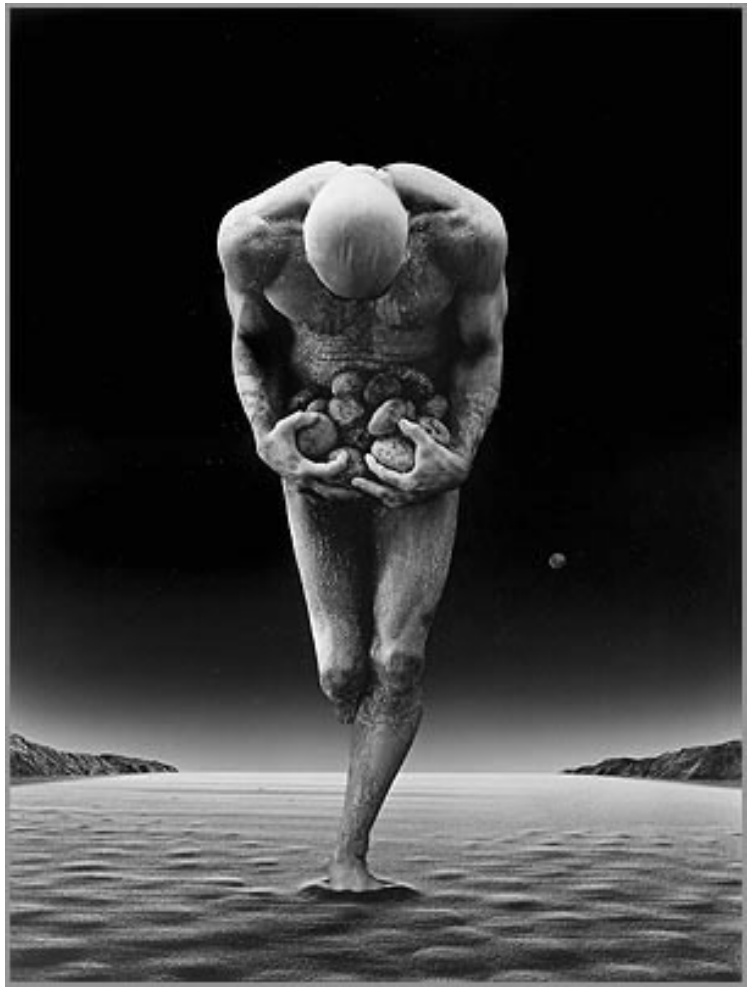

Feminin versus Masculin

...

...

~

Afecțiune în zi de primăvară

Era *fancy* să scrii la vechea maşină de scris
una aşa ca a mea să-ți imaginezi că lumea stă
pe câte o clapă şi
aşteaptă să o bagi tu în joc, în pagină, în poveste.
Departe, senzația, aproape întâmplarea
eu de fapt făceam curat într-o zi de primăvară,
maşina zăcea într-o cutie
Şi dintr-o dată a început să țăcăne în timp
ce
Sting, zicea, *is fancy to be a writer*
Deasupra mea stau zugrăvite icoane
colaje de ceară, miere
aghiazmă şi nori.
Maşina mea de scris şi descris războaie de
mici apartamente de bloc sau garsoniere
a obosit îşi bate singură epitaful
clapele se lasă gri peste câte o literă
ciobită, cu resemnare, banda şi-a pierdut cerneala
de unde să iau pentru lume atâta milă
zbang, ziua s-a trântit peste mine cu pielea rece
cu stropi de apă tare
ca un trup dus la reparat… nu mai răspunde
dar trupul tăcerii?
Afecțiunile mele în zi de primăvară
când restructurările interioare cer var şi
tencuială
durerea albă s-a întâlnit cu cea albastră
şi îmi şifonează o imagine roşie ca o rochie
diagnosticele mele se sfătuiesc fac schimb de
cuvinte
folosesc un limbaj „țomapa”
din pagini coboară mici larve
într-o zi de primăvară afecțiunea mea uriaşă încalecă
asasinul
din mine…
şi ce *fancy* era să-ți mai stăpâneşti vechea maşină
de scris.

…

…

Călător în umbre

Viermi de apă pe fereastră urme
pline de sudoare,
o călătorie-n transă prin Bavaria prea mare
surle, trâmbițe, arcade
gotic aer se imprimă-n simple haine
Unde-i coridorul oare?
Spume, alb parfum de plante, o oglindă din cristale
plin e locul
vrăjitoare se agață de căruțe…într-o altă adunare.
Alemania se strânge către sud… un alt imperiu
plutele pe Rin alintă flautul şi o chitară
s-a desprins din nou o filă dintr-un tom prea plin de lume
vorbitoare de cuvinte, vorbitoare de poveşti, liberi fluturi într-o fermă
îngrădită de consoane, unde-i omul? unde-i totul?
S-a atins acum răcoarea
catedralelor de piatră uriaş țintite-n lună
cu caleşti cu cai de aur, fără aripi, cu motoare fără coarne şi copite
plin e capul de iubire de-ncântare
de a lui lume nebună
cu adânci tranşee-n soare, cu adânci canale-n lună
eu doar călător pe gratis
în a inimilor umbră.

Femeia peşte a venit azi în vizită la mine

Femeia peşte a venit azi în vizită la mine
şi-a lăsat solzii - monede transparente - pe dalele
peninsulei până la uşa mea cu mânere de
os de peşte cu ferestre din catarge de bărci.

Plutind cu mâinile mai scurte cu cinci centimetri
dintr-o dată m-a întrebat cum de ştiu să ghicesc
în fire de nisip, să citesc în globul de cristal să ascult marea în ghioc
să-i simt durerile de la depărtare să-i văd sânii plutind în seri
aspre şi sărate de lacrimile tuturor femeilor peşte
n-am răspuns am întins un deget spre inimă un deget
alungit în timp fir transparent.

...

...

Femeia peşte şi-a răsucit o dată cu un sunet ascuțit ca un cuțit
aripioarele de pe coapse
coada strălucitoare a lovit scurt cubul
de aer l-a spart şi
nările au muşcat din resturi de parfumuri vechi de istorii
casnice de lapte de mamă şi iz de copil abia născut. Era tristă
şi imaginea se compunea din bucățile sfâşietoare ale unui film de mult jucat.

Femeia peşte nu era cea pe care o pescuisem pe care o păstrasem ca
semnul meu într-o carte citită zi de zi,
uitasem să scriu capitole întregi,
viața se scurgea prin canale largi cu trupuri expirate ce

ajungeau în mare o înnegreau
mugea de durere iar ele - femeile - reuşeau
metamorfoza rescrisă de degetele scribilor.

Femeia peşte a venit azi în vizită la mine cu gând să rămână
n-a ştiut cum să-mi spună
să-şi dezbrace pielea strălucitoare să-şi
despletească picioarele subțiri - ochii căutau acea lumină fină care
se strecoară prin valurile mărilor - trupul căuta relaxarea curenților calzi
nimic nu mai semăna cu tărâmul la care mai visezi să te-ntorci…

Şuierul - şarpe de apă - a vibrat scurt m-a asurzit
femeia peşte a închis ochii i-am închis şi eu discret ne-am atins
într-un flash uşa s-a izbit de peretele alb mânerul din metal a lăsat o rană în beton
… fereastra a rezistat… am spus că pentru mine… un rămas bun …
pe podea monezile transparente îmi aminteau
că trebuie să scriu.

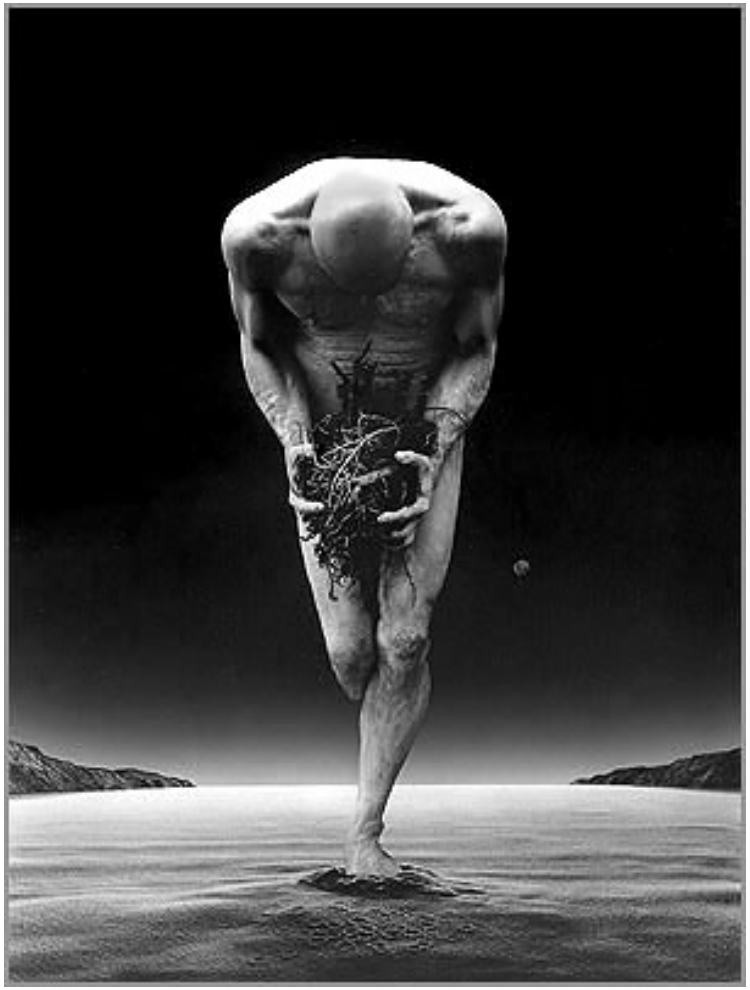

Ce minunat este un om când intră pe uşă

Se deschide uşor păşeşte pe puntea de os şi de sticlă
cozi de fecioare legate în jos… grinzi de susținere
tineri bărbați
perdele de apă se întredeschid pe laturi
munții de lavă țâşnită din nori împresoară
trecerea lor,
sunt mulți şi puternici cu tălpi
uriaşe călcând apăsat pe dale de fildeş şi aur.

El era cu totul şi totul din aur şi fildeş
făcut să-mi deschidă uşa secretă
iar eu să răstorn peste tot un praf de dureri
părul să mi-l albăstresc… să fluture-n aer
să-l recunosc să topesc diferențele
dintre noi doi să-mi strecor trupul în
rochii strălucitoare şi Ei
să cutremure lumea de încântare.
El să intre cuminte
să strecoare cu grijă câinii albaştri
uşa să se topească într-o nouă lumină
pasul… lumea… e omul… e el
şi-n toate plăcerile cântecul vine…
cu mâna pe inimă cu ochiul deschis,
cu uşa ce nu-mi sperie vârsta
cu aerul… cu inima.

…

…

~

Femeia poet

Femeia poet plânge mereu
scrie poem după poem
versurile ei sunt scrijelite direct pe trup sau pe organe
îşi scrie poemele pe copii înainte de a-i naşte
pe bărbat înainte de a-l alege
pe copaci pe străzi pe casa ei
îşi coase poezia pe haine şi-o presară în mâncare
şi adoarme cu ea când e singură.
Se strigă pe sine
ca o rimă
anonimă dintr-un dicționar de buzunar
are pe cerul gurii o guma de mestecat cuvinte
cu gust…
Femeia poet respiră cuvinte şi plânge cu
lacrimi de litere
se lasă fecundată de poem…
femeia poet
se numeşte Poezie.

Dragostea visează cu ochi aurii

Întotdeauna dragostea visează cu ochi aurii
cu dorințe ascunse de pace
şi stând în poziția clasică îți caută
balansul ce închide porțile unui pod
mişcător pe care poți face o singură plimbare.
Îți aureşte zilele şi îți surprinde tăcerea stând de
veghe în clipe toride de somn
şi zâmbetul pe fața ta alunecă, pe viața ta,
alunecă
pojghița prețioasă de iubire.

...

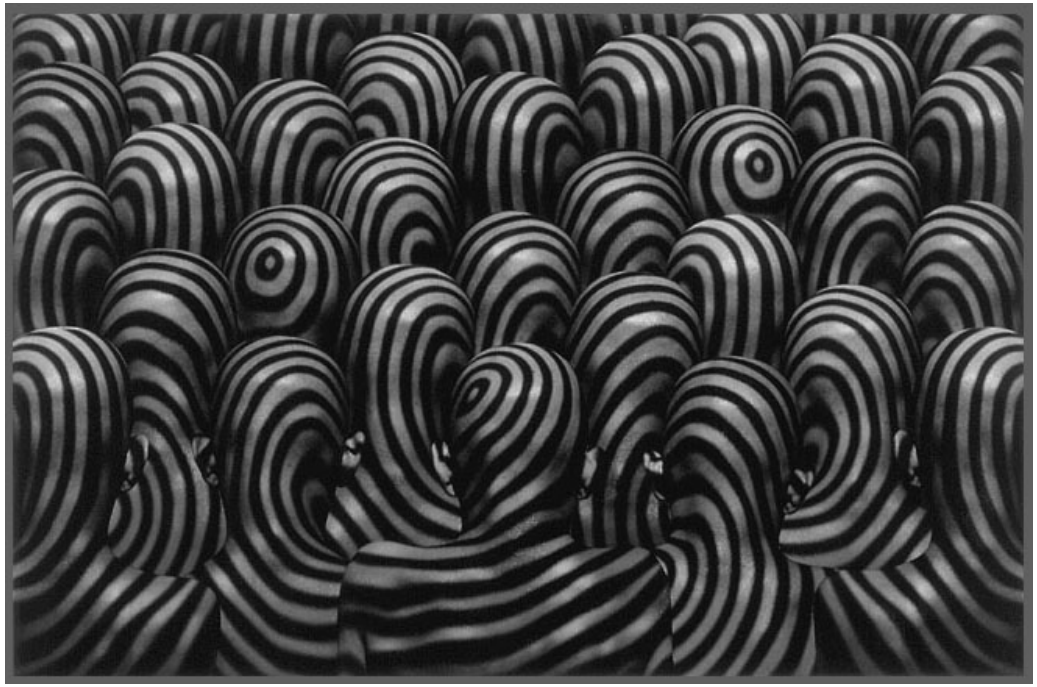

...

~

Femeia pană

Fluturată, zburlită, uzată
înfiptă în fiecare bucățică de hârtie
purtată trofeu la pălărie
Femeia pană se încăpățâna să fie
un simbol - o filozofie despre
arta de a străluci în lumină.

Asta nu o împiedica să fie tot mai des răsfățată
să fie plimbată pe-un buric pe o frunte pe o fesă
se albea când din prima ofensă ajungea să ungă cu ulei
cozonaci şi budinci
aruncate apoi la pisici.

Dar când el minunat trubadur, poet stăpânit de fantasme şi
sex o transfigura în poeme şi-ntr-un sonet devenea
o frumoasă şi trupeşă femeie din carne şi sânge pulsa
atunci când o desena stăpânit de un tremur pe un colț de
hârtie şi ce
armonie când glasu-i dulce o boteza cu nume de pasăre
răpitoare era oare
acvila?

În camera strâmtă, ea se lățea şi aerul o umplea de
atâtea spaime la gândul că i-ar smulge din haine ultimul puf
câtă inocență care rima
cu decență şi totuşi
nimic nu conta în fața unei tentații
un mic vârtej o ridica, plana şi în incantații de rit poetul
prea beat să remarce
o poseda stânjenit
dimineața o aduna pe-un făraş.
femeia pană
semn ancestral şi savant al unui mister uriaş.

Iulia îşi adora visele

În fiecare noapte le alegea
le sorta după culori
până într-o noapte când visele
nu au mai lăsat-o să plece…
Înnebunită de atâtea senzații
de imagini de vise lungi
de vise vineții, de întortocheate poduri, şine păduri
şi chiar un tobogan într-un vulcan
iulia îşi căuta trupul…
se blocase între două tăblii de pat
o pătură îi acoperea creştetul
frica se lăsase grea
o mână reuşise să scape de strânsoare,
frenetic zgâria peretele gălbui roz vernil.
Ah! visele se colorau - pasteluri -
tablouri liniştitoare acuarele timide din care
apa se ridica de pe hârtie şi exploda în camera
de bloc
iulia nu mai respira
înfăşurată în voalurile
şi în poveştile ei îi crescuse
o coadă uriaşă
izbea cu ea
dintr-un vis în altul nu reuşea să
schimbe secvența
filmul se răsucea aiurea pe rolă
o lua cu el, o rostogolea
înnebunitoare cursă
reprezentarea infinitului ea - roata primordială
față şi verso
o jumătate de femeie normală cu copii
atârnând de poalele rochiei
altă jumătate plutind prin spațiul
unor nopți pline de himere
o năştea pe iulia cea care îşi adora visele.

…

…

Un cap de miel rânjind în fereastră

Lumea adormea sub pleoape translucide,
trupul meu adăpostea un anume miracol
la început
mi se părea că lumea adormea pe brațele şi pe pântecul meu
si dintr-o dată m-am prăbuşit… ca un efect de proiecție
Apoi cu chingi răsucite m-am ordonat
Şi pagini pline de povețe, rețete de viață
decretau ce culoare are imaginația mea
un
cap
de miel rânjind în fereastră.
Nemilos îmi strangulam propozițiile
zile mânjite de ură, nopți drogate, ametite
violate
în care nu mai făceam dragoste
luptam ca învinşi într-un labirint în care
peretele de sticlă tăia fețelor trăsăturile
simple măşti confecționate
de sărbători.
Mi s-a părut că lumea adormea pe brațele mele
şi parcă n-ai şti că totul urlă de durerea de dinți
definiția scurtă a chipului sfânt,
satisfacția, putrefacția cuplurilor răstignite
în poveşti şi nuvele.
De parcă nu ai şti cum am crezut şi noi că am adormit lumea
într-o singură zi,
tu stăpân peste armate întregi de orgasme, eu alături de tine
falsa regină.
Lumea era mai trează ca mine şi nopțile reci mă goleau
de iubire…
ce oare?
O piele de miel acoperă uşa
curele mai late decât la început catarame lucioase, dureroase
ce urme… tipare frumoase,
în pântece mingi de aer, baloane de carne
minciuni
amăgiri delicioase.

…

…

Mă întorc să scriu ce-a mai rămas

Din povestea începută de mâinile tale
de iubirea țâşnită din pământ
De durerile care o anunțau
de sfâşierea
care stăpânea lumea
de zilele din ce în ce mai însorite artificial
de râsul declanşat automat
de erorile pe care le programăm
să credem în povestea începută de
mâinile tale
să iubim fără să iubim
să urâm să
urâm.

...

...

Memoria, pisica neagră rătăcită în dormitor

Spune-mi cât îți mai aminteşti din clipele bune?
ştii unde se ascunde lumea plină de ură?
noi locuim sub podelele anilor noştri
ne închidem bucuriile în mici sertăraşe din scrinuri vechi
ce ştim noi unde se plimbă memoria pe unde o duce
pisica neagră a zilelor noastre…
strângerea mâinilor lacrimile şi zâmbetul
ascunse în pliurile unor rochii de seară când ea memoria
se înroşea ca obrajii tăi sărutați
fericirea împrăştiată ca un şirag de mărgele în patul în care
ne-am iubit
pielea ta mirosind a tine
apa şiroind peste satisfacția trupului meu admirat
ea - memoria - făcând sex cu creierul meu… la fiecare
impuls de dorință
durerea pântecul uriaş copiii statuile vii ale minților mele
ea - memoria prevestitoarea clevetitoarea
ținând în fața ochilor mei panouri cu onomatopee, torturile naşterii…
Ce ştim noi ce
vom mai şti când
mâinile vor tremura înaintea paşilor noştri
când ne vom părăsi unul înaintea celuilalt
şi toată iubirea nu ne va mai ajuta să scăpăm de ultima
treaptă a scărilor pe care ea -
pisica neagră a memoriei noastre
sare în fiecare zi câte două trepte.

…

…

Nopțile roşii ale iguanei

Ochi luminau dincolo de prăpastia de ceață,
Femeia pândea apariția provocatoare a nopții,
simțea în aerul roşu cum se strecurau
umbre subțiri alungite pe ziduri,
istorii incredibile proiectate de tatăl Timp
pe pământ, pe cer, pe rochia lungă, agățată
într-un copac - declarație de război.
Nările mari adâncite de aerul rece fremătau,
adulmecau mişcările pericolului.
Pe pământul crăpat de soare… urmele încolțeau,
Pletele negre se înnodau în groase liane pe care
se agăța ca şi cum ar fi urcat pe propriul ei creştet.
Femeia se lipea de pământ şi răsuflarea ei
respira din el - puterea.
Mişcările languroase îi adânceau sexul îi
modelau trupul palmele cu degete lipite,
loveau aerul cu putere,
din praf se ridicau siluete voluptoase
- animaleoameni - negre înspăimântător de
frumoase dansând în cercul inimii ei,
sulițe roşii ascuțite şuierau prin aerul
stăpânit de mirosul sângelui
şi pânda se travestise într-o fierbinte aşteptare.
Atunci la un semn noaptea s-a înfipt în torsul ei
s-a răsucit ca o limbă înaintea şuieratului
oasele i s-au frânt şi au răsărit prin pielea
plină de sudoare picioarele şi mâinile
s-au adunat sub ea speriate
spinarea s-a înălțat privind cum se continuă
într-o lungă extremitate,
din siluete s-au desprins crengi
cu o uimitoare viteză
minutele comprimate au explodat şi
sub o altă culoare iguana s-a strecurat.
Fericită ca o lăuză
Dimineața se rupsese de bulgării nopții.

…

…

Nu mi-am dorit niciodată nemurirea

Nu mi-am dorit niciodată nemurirea
dar nici nu pot iubi moartea ce vine,
mereu vă anunț că o echipă întreagă lucrează
la creația Iluziei zilnice.
De-aş putea de-am putea să ne tipărim pe
oase mişcările, orientarea şi săgețile indicatoare
să ne împăturim toți într-o carte din care
rolurile
să ne apese perfect…
Nu mi-am dorit niciodată nemurirea
dar cartea apare şi apoi zboară
către cei mai celebri eroi
negativi-pozitivi o echipă
de care se apropie moartea
cu teamă
şi țipă se zbate se umflă
iar noi ne lăsăm pipăiți de mici bucurii
distribuție ratată spectacol mort
doar mâini doar umeri doar inimă.
Păpuşa râde… iluzia este la locul ei.

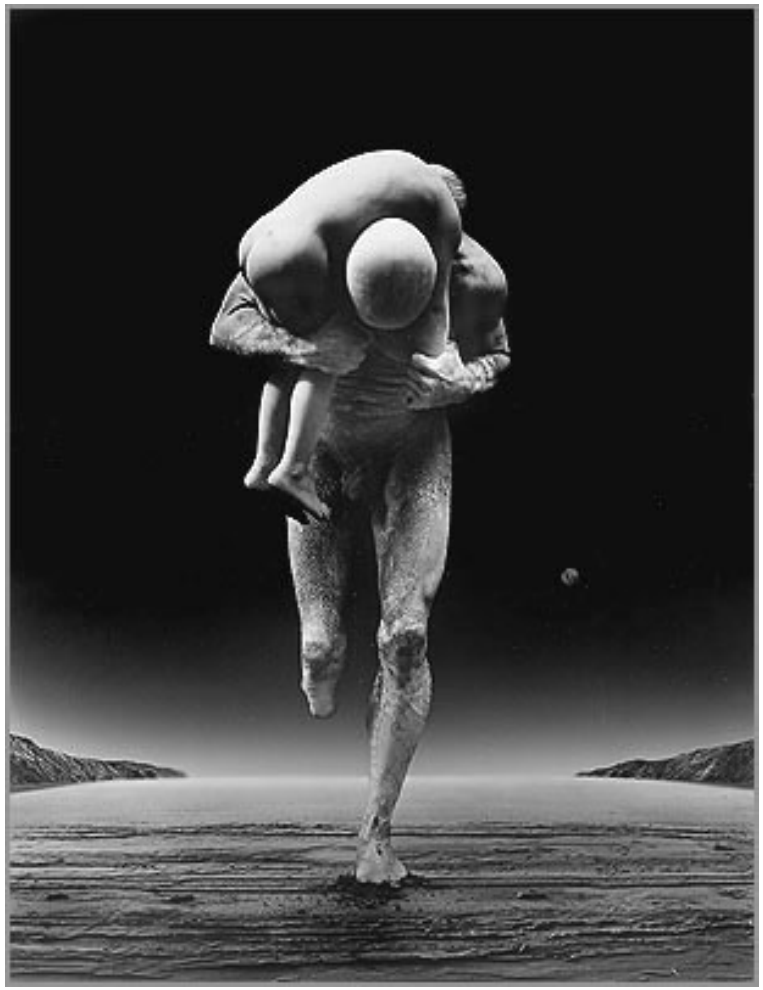

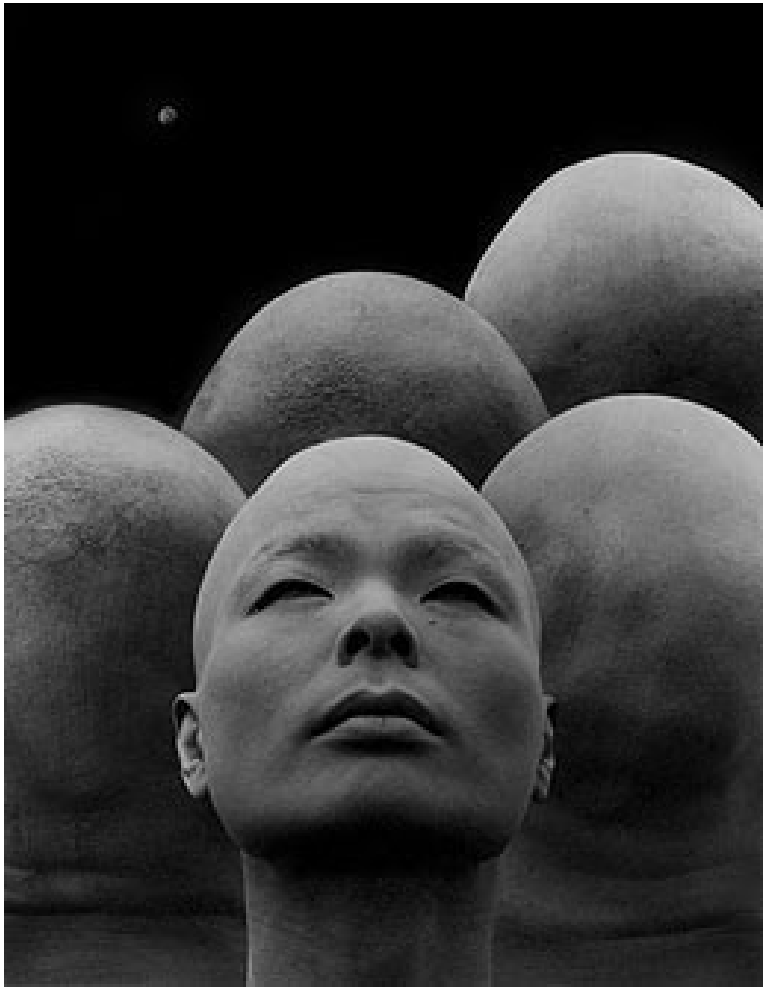

Povestea cu cinci degete

Dintr-o poveste mi-am amintit că timpul are
cinci degete cu care ne răsfiră viața
îi aud povestind în continuare crime şi lucruri cumplite
şlepuri scăpate pe râuri în goană cuvinte grele
se izbesc de pontoane de fier
bariere în imaginea virtuală
îi aud povestind şi aşa se naşte o lume numai a ta
în care te lupți cu limbile colorate ce tresar în ritmuri
de cine oare inventate?
doamnelor şi domnilor, povestea continuă
în episoade - pastile de somn
episodul pilot cu succes şi lansare în care se prind cele
cinci degete ale timpului
călătoria în spațiul uman
ne năştem sau suntem născuți?
murim sau suntem deja morți?
din poveşti ne hrănim din poveşti
supraviețuim, pe buricul degetelor, în circuitul amprentei
în *Styxul* din piele.
Dar ce se întâmplă când moare povestitorul
şi timpul cele cinci degete?

Vreau să trăiesc

Vreau să trăiesc total
un solo de chitară nesfârşit
să ţâşnesc în ritmul lui
să cânt aşa cum n-am să ştiu
până la dunga cerului
pe griful de chitară
fiecare tresărire acord pe corzile subțiri
să plâng mângâiată în timpul poleit
de lacrimi
de blândețe
prin viscere să cânte prin viscere să plângă
iubire şi muzică
desfac viața în porții de trăit
pasiune şi spaimă
spaima că m-aş putea trezi
într-o cameră goală un pat şi-o chitară
chiar trebuie să plătim fiecare centimetru de bucurie?
Cu drumul prea lung - către cine, către - oare - către tine?
traversând kilometri de dorință răbdătoare
şi iar plătesc să te găsesc jocul continuă
îți acoperi fața cu sufletul meu mâinile îți plâng
pe mine chiar dacă mă împarți la nesfârşit
cu atâtea alte femei
a fost de mult dar încă mai cred în
imaginea însângerată a patului cu trandafiri

(ca un solo de chitară nesfârşit) mâna ta s-a
îndreptat între mine şi inima mea
la jumătatea distanței
m-am rugat să nu te opreşti
Atunci am ştiut că eram într-o cameră care pulsa cu mine - în mine
am întins marginile mi-am lungit trupul
până la limita acordului
ca o sensibilă notă…
am răsunat într-o armonie celestă
camera s-a desprins de pământ am zburat
cu spaimă că mă puteam trezi vreodată
din aşa minciună
vreau să trăiesc total
cine mă ține în mână ca pe un solz,
ca pe o pană…

…

…

~

Locurile noastre, străzile noastre

uneori între locurile noastre între străzile noastre
umbrele trec cu uşurință zidurile timpului
copilărind regăsim bucățile pământului şi oceanele de dorință
nesfârşirea zeilor
Rămâi ca înger acolo sus sprijină cu aripa construcția
lumilor mele
căutarea mea se va închide ca un cerc întrerupt
de ritualul plânsului
pe urme se vor lăsa alte urme sângerând locul de taină
al întâlnirilor noastre… şi ca şi cum tu n-ai fi plecat nicăieri
mi-ai strânge mâna uşor ca de fiecare dată când m-auzi
respirând lângă tine eu m-aş opri să simt să văd inima uriaşă
din cer
alunecând spre palma ta deschisă… spre palma mea
spre noi cu încetineală.

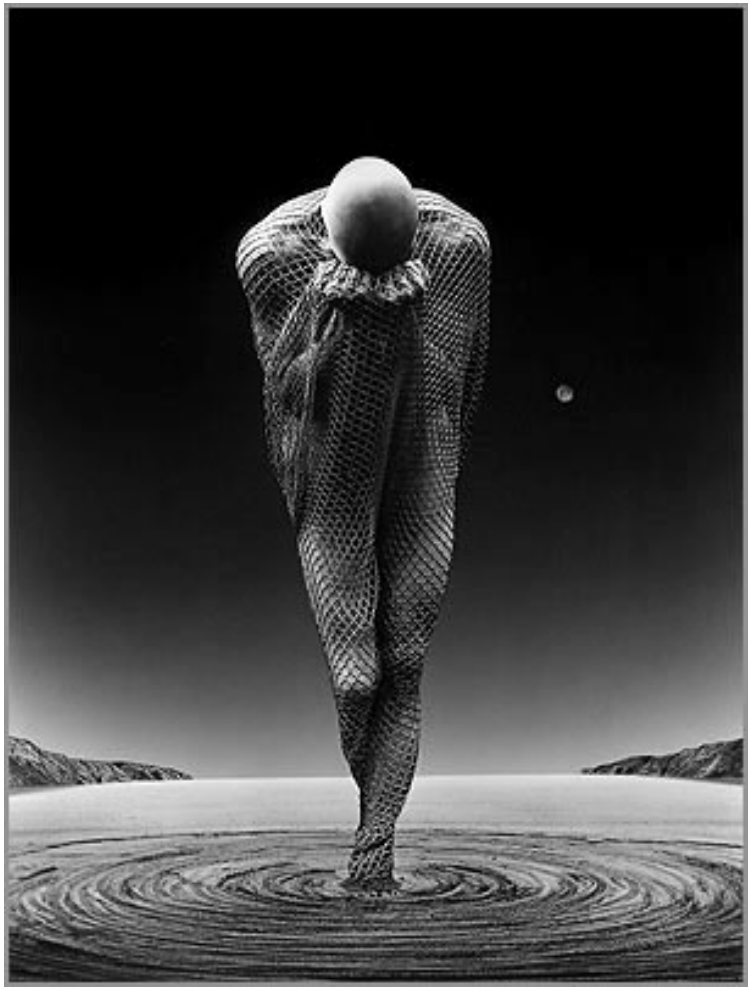

Femeia săpun

Aluneca, aluneca peste visele tale se clăbucea
eroticul nume de femeie săpun
îți tapeta baia, peretele din fața wc-ului punctul fix
în care priveşti atunci când venele tale explodează
muşchii se contractă,
descarci energia spectaculoasă a icnetului,
arunci apa, te speli,
o simți strecurându-se prin pliurile tale
alunecă, alunecă peste sângele tău se clăbuceşte.
Femeia săpun porție zilnică de insinuare a curățeniei
dis-de-dimineață cântecel plin de viață
când năduşeala nopții te ține prizonier
reuşeşti să te foloseşti de ea ca de-o vindecătoare,
hai să vorbim serios despre fiecare
senzație împroşcată pe propria-ți piele şi viață
şi uşor începi să te usuci, să te albeşti, să-ți urmăreşti
aseptizarea
alunecând, alunecând peste femeia săpun
o simplă istorie banală şi tristă căsătorie între o
tură şi-un nebun
balonaşe de sidef rătăcitoare
pe care alergi sa le aduni.

...

...

~

Noaptea scorpion

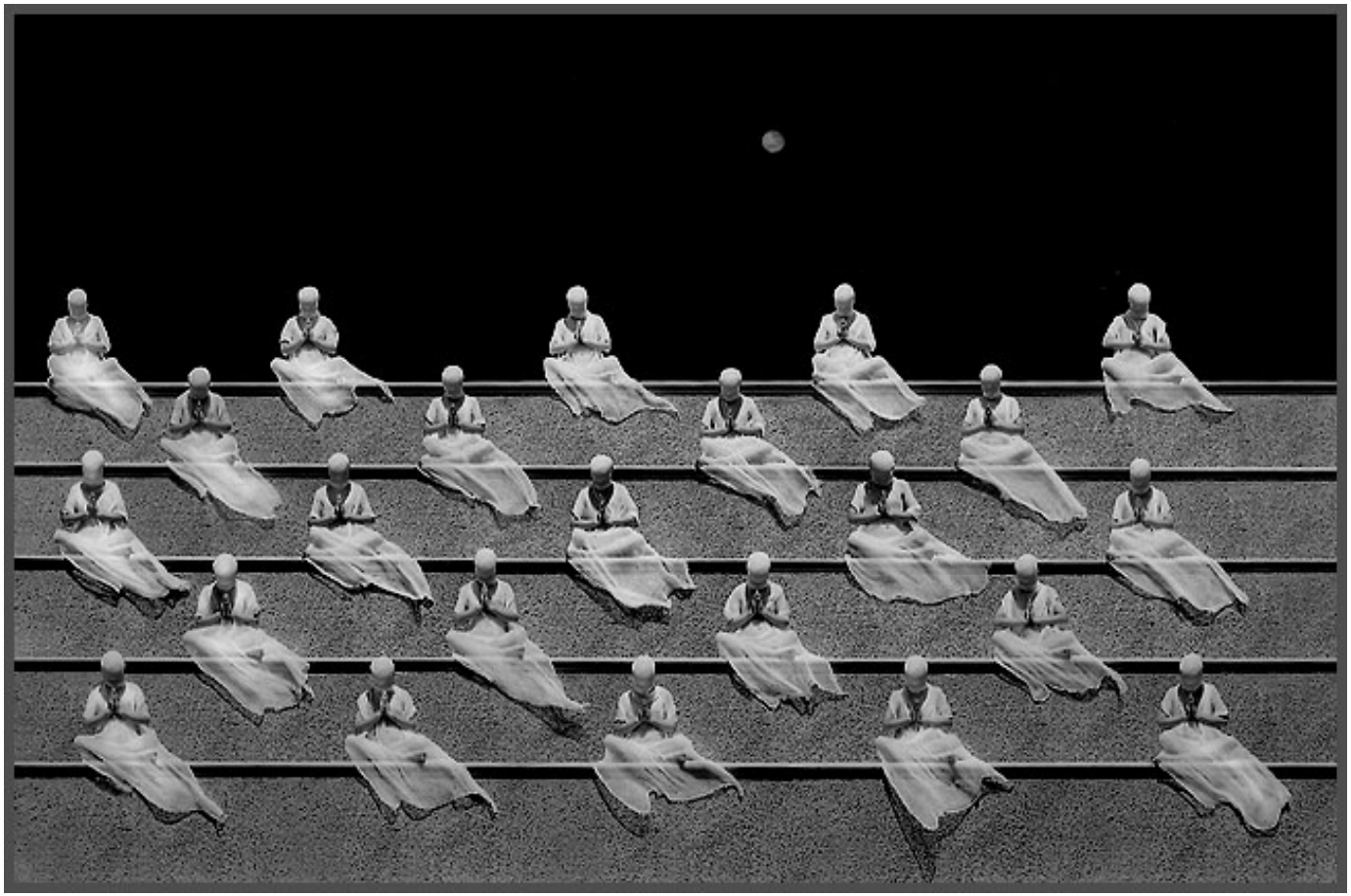

...

...

~

Când închid ochii în fiecare noapte mă trezesc la viață

sunt vie - o halcă de carne pusă pe jar
sângele meu spală focul,
simt fumul pe care-l inspiri
dar suntem oameni obişnuiți chinuiți
de cotidian,
în josul paginii de ziar e un număr de telefon
viața asta drogată de informații
şi noi dependenți de eşecuri
pe următoarea pagină a zilei alt număr
altă formă alți sâni conturați cu cerneală tipografică.
Când mă atingi - rar - urlu şi pe geam
apare o picătură de salivă se scurge…
un suflet va fi evaporat prin sita sifonului din baie
viziune urât mirositoare.
Când mă iubeşti - mai rar -
ne pândesc *jdemii* de boli
podeaua e putrezită şi mă întâlnesc cu
prietenele mele devenite furnici,
îmi întrețin buna dispoziție chiar facem curat
împreună.
Când îți aminteşti - şi mai rar - aş vrea să-mi aduci
înapoi un an - doar atât din viața comună
să-l tăiem în două şi să-l păstrăm pentru anii 50
Când te ating - oare? - aniversăm despărțiri
fără tine e bine e rău mă sfârşesc întrebând
mă trezeşti cu sunete scandaloase
închid ochii sunt vie
ca pe-o găină mă gâtui şi penele se împrăştie,
în aer rămân în cimentul proaspăt bucată de viață
sufli peste un fulg
e un basm cu personaje negative
şi ca în fiecare noapte când închid ochii mă trezesc
la viață.

…

…

Pauză de respirație

Ca un zaț de cafea m-am depus peste zi,
o etichetă colorată pe sticla goală de bere,
coaja de cartof în sacul de gunoi
în dimineața caldă - reorientez frunzele dudului bătrân,
sunt beată,
beată de somn tristețe nepăsare atribute dintr-o carte
citită pe nerăsuflate alchimistul mi-a spus
că n-am stare
ca un bob de mercur în tigaie
ca un os de peşte în gâtul subțire-al domnişoarei
ca apa fiartă în ibricul de cafea
poate am nevoie de o pauză, pauză de respirație
pauză de inspirație.

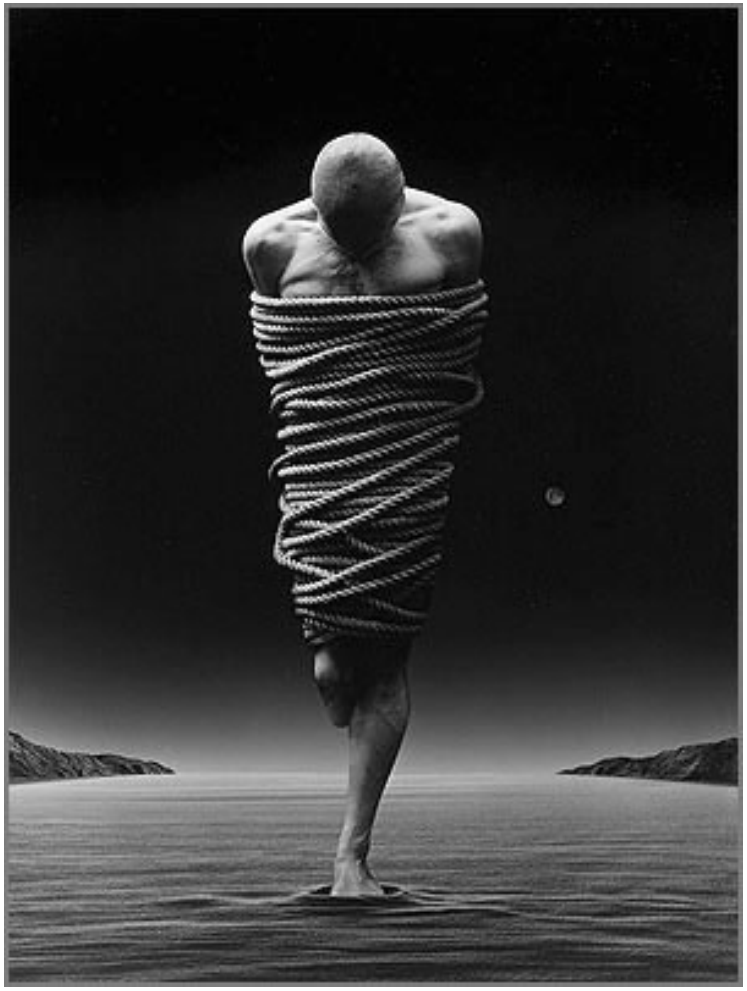

Bucăți de suflete moarte

Plâng pe toate lucrurile din viața mea
Nemurire dureroasă, cusătură groasă pe piele
Nu mai vii? Eşti aici sau trebuie să-mi întind intestinele
până la tine? Oare chiar te vreau?
Aşa plâng - ca un pat de viori de zahăr ars
Din care se mai scurge zeama dulce leşioasă
Mă îmbăt şi-mi cad în cap bucăți de suflete moarte
cu lacrimi, chiote şi mii de gândaci de colorado
viața e orange şi eu fac parte din ea cu lucrurile
trupurile şi tainele
chiar dacă am surzit am orbit
mi-au crescut dopuri de carne-n urechi
genele s-au împletit armonios
nu mai văd totuşi reuşesc să plâng
plâng torențial şi intru la apă.
Ce-mi spun? Vreau sâni mai mari, forme voluptoase şi
ochi verzi?
Chiar m-ați crezut?
Ce-mi spun? Vreau să spun ceva important
plâng pe toate lucrurile din viața mea

...

...

Un val uriaş de apă sărată

Picioarele mele sunt pline de răni,
calc zilnic pe bărbații din vis
urăşte-mă, Doamne!
În lacrimi mă scald coşmar
de jur împrejur
îmi plac întâlnirile în care ne plângem şi ucidem duşmani
căci în mine zace o larvă fără nume fără chip
ea mă împinge la ură şi chin
ea îmi străbate trupul cu alt sânge cu alte zvâcniri
ea visează în locul meu mari iubiri
Eu calc în vise pe bărbați şi nopți de amor
şi nu reuşesc să mă strecor când mă azvârle afară din vis
un val uriaş de apă sărată
îmi plac întâlnirile în care ne mințim
ce bine,
ce minunat e că iubim
Dar ştim ce e cu adevărat sfâşierea?
De unde simțim că trăim de unde simțim minunea
nu e localizată…
nu e semnalizată…

Picioarele mele sunt pline de răni,
calc zilnic pe inimă şi bătăile ei
sunt impulsuri la săriturile mele uriaşe prin nori
mă descurc să citesc spaimele din fiece ochi
şi-n visele mele când mă împresor cu atâta iubire
cu atâta amor… se rostogolesc comori uriaşe
apele din visul meu.

…

…

Trupul meu fără cap

Vino şi lasă-mi putere din puterea ta,
o bucățică din speranța ta să-nghit şi eu
să simt cum frământarea mi se strecoară
în stomac.
Am pornit serios această cerere, chiar poetic
dar poezia mea se îndoaie de durere
pe străzile înjunghiate de primar
pe băncile din parc, vopsite în tricolor de altul
îmi plimb scrâşnetul de dinți, îmi trântesc
pumnul şi îmi spun singură că n-am nimic
din forța pe care o întrevezi,
că sunt speriată, că dragostea mă face
pufoasă ca prăjitura, înghite-mă
îți scad puterile şi o să bată gongul,
o să-ți traduc latineşte conversațiile
simple dintre tine şi poştaşul care
uită să-ți aducă scrisorile, se îndrăgosteşte
de plicuri de timbre de scrisul meu frumos
de mirosul plicului de mine care mă imprim în fila
albă a scrisorii, îmi strivesc pieptul
sânii buzele pe misive
asta zici că e puterea mea
am în cap 15 femei, le joc pe rând
nici una nu e bărbat
şi frământarea ta mă surprinde nepregătită.
Tocmai îți coseam pe piele numele
mele, cele mai frumoase la alegere
fiecare cu altă culoare ață fină
cusătură artistică şi tu eşti în continuare
mut misterul tău stă în luciditatea
cu care mă ucizi în fiecare tăcere
vorbeşte-mi, până unde se întinde liniştea
o ia la vale pe dâmbul plin de nisip se strecoară
prin scoici, fug după ea, e demult în apa
mărilor calde
te adun din bucățile
împrăştiate ale visului, fără putere
te alcătuiesc.
Personajul meu minunat,
Trupul meu fără cap.

...

...

Întâlnire cu păsări

Azi am întâlnit câteva păsări cu mâini în loc de aripi
mi-au spus că le-au împrumutat unei fete pentru care
zborul lua forma unui balon şi se preschimba în
planor apoi în
pânze mari lucioase şi la final în aripi
am cerut şi eu o aripă-două într-o zi de luni
inestetic mi le-am atârnat de genunchi
m-am plimbat aşa înaripată printre stupi de albine
cu uriaşe trompe, printre marile ecrane de cinema
role mari de film role uriaşe
roți la o maşină organică
era o mişcare greşită care deconspira culoarea
...
păsărilor
pregătea o invazie de femei înaripate trădătoare
ochi de oțel, ochi de spaimă, frunți oțelite şi mame
ratate închise
în cutii de carton cu semne reflectorizante
zborul meu, rătăcit în 15 cm de pas mărunt,
muzica m-a cuprins şi
ca o pasăre fumătoare de iarbă
m-am ridicat scurt, ca o înjurătură pierdută
pe buză, ca o sinucidere întreruptă de o uşă trântită
m-am trezit ca un deltaplan mânuit de un începător
fără permis remis pretins aşa
se încheie o mişcare onirică o insultă
pentru prietenele mele păsări care acum se răzbună
cu un gest uman de real la un bar
unde planează în zbor un pahar cu picior cu o
lacrimă
de lichior verde de mentă
parcă aş mai aştepta
o pală de vânt să-mi revin să mă ridic de la pământ
ajutoooor…
...

Travestit

M-am gândit că sunt un travestit în propria-mi piele
întinsă la maximum, în timp ce ascultam muzică rock
mi-am făcut o rochie din epidermă, am lipit-o cu spermă
mi-am scurtat celulita mi-am mărit sânii
mi-am desenat alți ochi, mai apropiați de urechi
gura mea a devenit simbol prin ea se deschid
vulcani şi poți naviga pe trupul meu pe
un val de lavă roşietică…
propria-mi piele se simte jignită abuzată
se răzbună plesnind pe la tâmple şi stern
căutând o scăpare din ceea ce pare infern
hahaha!!! imagine falsă… eu sunt minunata
transformată din elefant în țânțar
dacă asta te poate speria adevărul e ascuns
în cusătura fină din interiorul unui buzunar
m-am gândit că sunt *ştearsa* din poveste o umplutură
necesară decorului…
când colo pielea mea era în rol principal.

Viața sub jetul rece al singurătății

Noaptea se desfăcea în felii groase din şunca rămasă de peste zi;
mă lăsam dusă de muzică într-o deplină nebunie-terapie,
viața mea se desfăcea în felii subțiri din grăsimea trupului meu,
mă urăsc, văd în fiecare om o oglindă duşmănoasă,
am să mă hărțuiesc, jignindu-mă,
sunt o fată rea, cu mine şi cu toată lumea,
am spus-o tuturor, niciodată nu m-am iubit
ce se întâmplă cu mine şi ce e cu atâta tristețe-n cuvintele zilnice
sunt vorbe triste, zile triste, vieți cenuşii.
noaptea se desfăcea în felii groase din care muşcau fantomele
personajele, oamenii răi pe care-i adulam,
mă lăsam dusă de țipătul cristalin al durerii,
viața mea înghețа sub jetul rece al singurătății,
mă doresc, văd în fiecare celulă din mine, o mare iubire
am să mă dăruiesc minții mele, adorând
respirațiile orelor mele, de la naştere începând
sunt o fată bună… am clipa mea
am viața mea, altfel închipuită, măcelărită de
gheare şi cuțite… o mai spun... dacă stau şi scriu
ce se întâmplă cu mine... exist… în dimensiunea tristă a
timpului… un subiect bun de poezie…
şi unde sunt?… într-o noapte desfăcută în
felii miraculoase de neuitare.

Noaptea muşca din visul meu ca un scorpion

Durerile sunt răsplata la nesupunere
scriu veşnic despre mine şi trăirile mele
când lumea poate să fie descrisă pentru eternitate
oameni răi - şacali sfâşiați de atâtea muşcături
fac din zilele noastre pauze uriaşe de memorie
ca un mercur în eprubetă ura creşte exponențial
ai să-nțelegi unde bat, unde cred că trebuie să…
mi-a tăiat calea cu o *macetă,* chiar *marques*
când se credea general, eu de ce n-aş fi londoneză sau mai bine
portugheza din scrisorile de dragoste
e o şansă cinstită, pregătită cu migală de ochelarii mei aburiți de munca
cu litera
nu mă opresc aşa spune cântecul de la radio
şi te îndeamnă la dragoste pentru semeni
indiferent de cât de buni sau răi sunt
şi îmi rămâne noaptea-scorpion, noaptea-durere, când mâinile
îmi amorțesc dirijând coruri uriaşe de copii mimând dragostea
de partid, părinți, bunici, pisici, câini şi papagali.
E doar ea acolo înnegrită de tuşul meu
cu care o descriu cu doar două degete amputate
adaptate la maşina mea de scris

…

…

~

dictafonul manual
ca un anestezic, noaptea se ridica de pe proaspăta rană
pictată artistic pe umerii mei cu doar două înțepături
fine şi…
visul bucată cu bucată s-a dus la culcare.

…

…

~

Sunt propria-mi telecomandă

Las în stânga lucruri la care mă gândesc dimineața
la dreapta adun lucruri pe care le desluşesc mai greu seara
dacă pătrunzi în lumea împărțită pe din două
e obscur să te înduioşezi… sunt o persoană inutilă
şi atunci îmi dau de lucru zile întregi
sunt şef şi alte zile sunt slujbaşul atent la scamele şefului
sunt zile minunate când uit de jocul de sanatoriu
şi-mi dau motive de flagelare ajung pe trepte de
mânăstiri, undeva dincolo de imaginea de calendar
rămân mută, surdă şi ciungă din cauza proastei vederi
mă târăsc să-mi demonstrez cine sunt
şi las în stânga lucruri, deşi mi-e teamă de stânga
aşa cum îmi e teamă de dreapta de toate săgețile indicatoare
întâlnite în viața mea, demonstrație simplă:
le-am urmat şi n-am ajuns nicăieri nici măcar
de unde am pornit
dacă n-ai înțelege te-aş crede, tu ştii cine sunt
mă schimb puțin în fiecare zi
sunt propria-mi telecomandă aşa că apasă
sunt de găsit, o parte la stânga un rest la dreapta
o minge ca un encefal şlefuit.

…

…

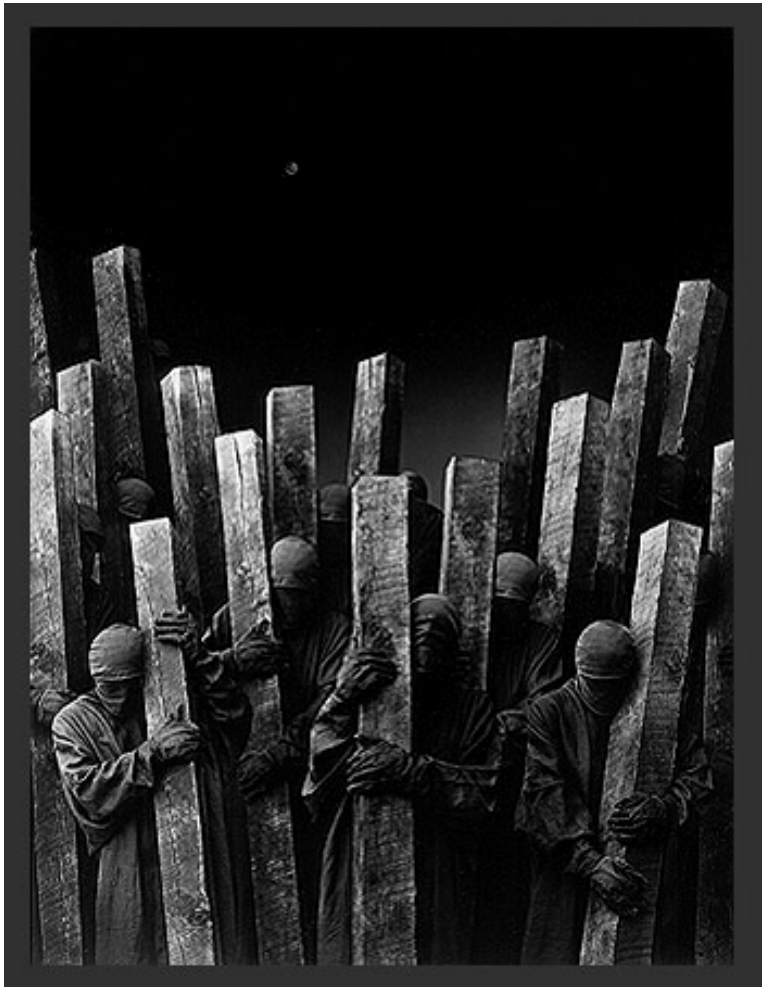

La tine sus, sus, sus…

Într-un colț de cameră privirea s-a lipit
sus sus sus, vreau să spun pe cer
poți găsi răspunsuri dacă nu rezişti.
e zeul tău lângă mâna ta stă în vis
te ajută să te sufoci mai repede, să simți
moartea ca un dulce orgasm cu mâna cealaltă
dar el e agățat acolo sus sus, vreau să spun
pe perete cu două pioneze un teritoriu cucerit greu
pe lângă alți dumnezei mai mici dar mai pletoşi
aşa cum stau cu privirea lipită de chenar, glasul meu
prețios îți cântă un psalm modern plin de facere…
cu trimiteri sus sus sus, vreau să spun la tine
tu eşti totuşi acolo, doar pentru mine.
Am cucerit o parte din tine, îți arăt în fiecare zi secretele
miracolele şi regretele când partea cealaltă din tine o port
mereu la mine, când mă ridici puțin câte puțin în fiecare zi
la tine sus sus sus, vreau să spun în copacul copilăriei mele.

…

…

Cercul oamenilor răniți de ironie

Cercul oamenilor răniți de ironie s-a închis
nenumărate personaje s-au perindat printre
scaunele fără speteze şi-au spus abia
articulat numele şi porecla şi au plâns
nici unul nu a reuşit să-şi spună istoria
se priveau ore în şir până ce ochii lor comunicau
gurile deveneau operații nereuşite nu
se mai deschideau, mâinile se lipeau de trup
urechile se lățeau se măreau şi pâlniile lor
se orientau ca antenele parabolice
ochii misterioase instrumente
lasere ce străpungeau zidurile imprimând în ele texte
uneori simple apoi injurii cuvinte porcoase
şi cercul se lărgise pentru ca razele să se desfăşoare
cu o mişcare amplă dar ordonată oamenii răniți de
ironie s-au răsucit şi spate în spate au început
tirul propriilor ironii, sub formă de săgeți
de foc, de jur împrejur totul s-a aprins
o minunată privelişte de ştiri *on-line*
nu aveau cum să zâmbească dar se simțea
fericirea lor... uşor au răsuflat răzbunați
dar cercul nu s-a mai desfăcut
şi pe fiecare dintre ei a început să înflorească
direct în piele pe trup literă cu literă, Porecla.

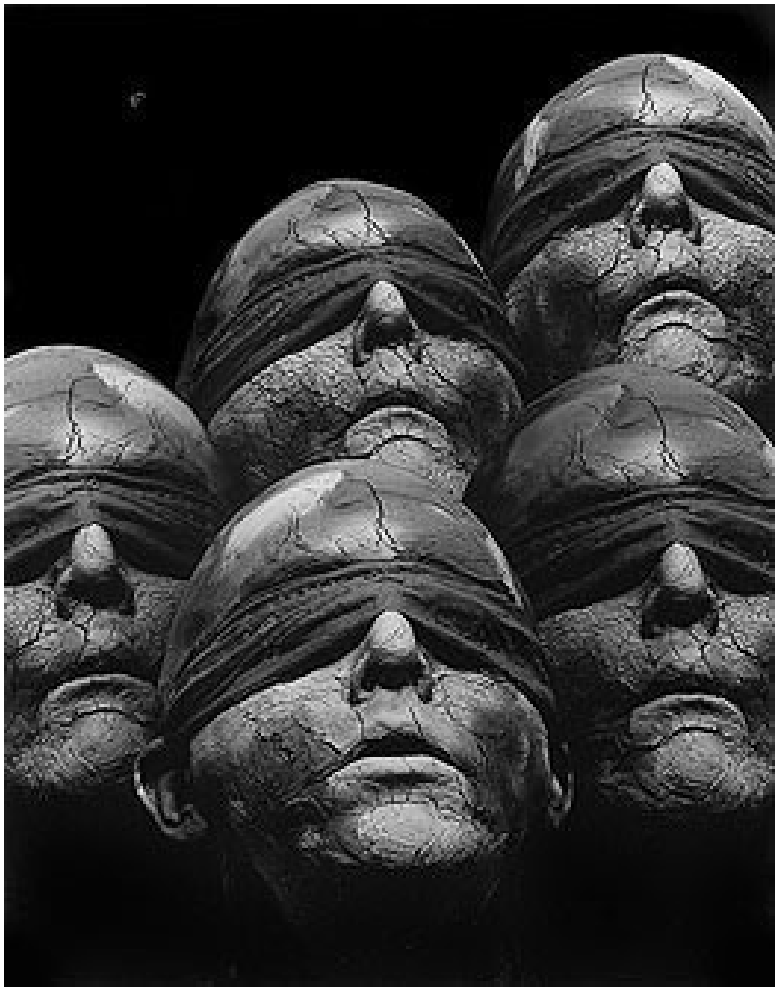

Norma de sălbăticie

Am de scris în fiecare seară trei poezii
e norma pe care trebuie să o îndeplinesc
poți spune ce vrei, sex vom face după poezie
sau din poezie… nu am inspirație şi ție nu
îți pasă, tu ai pasiune pentru nopțile noastre
despre tine am scris, dar nu îndeajuns
Ieehh! E o sălbăticie în sângele meu
şi tu mă faci să simt cuşca…
am de scris, litere amestecate cuvinte
nu ştiu ce e aceea o poezie, academic vorbind
eu fac poezie o nasc îi dau viață dansez pe muzica ei
nebună zgomotoasă languroasă.
Vino-n poezia mea
fii poezia mea
Bucură-te că te scriu!

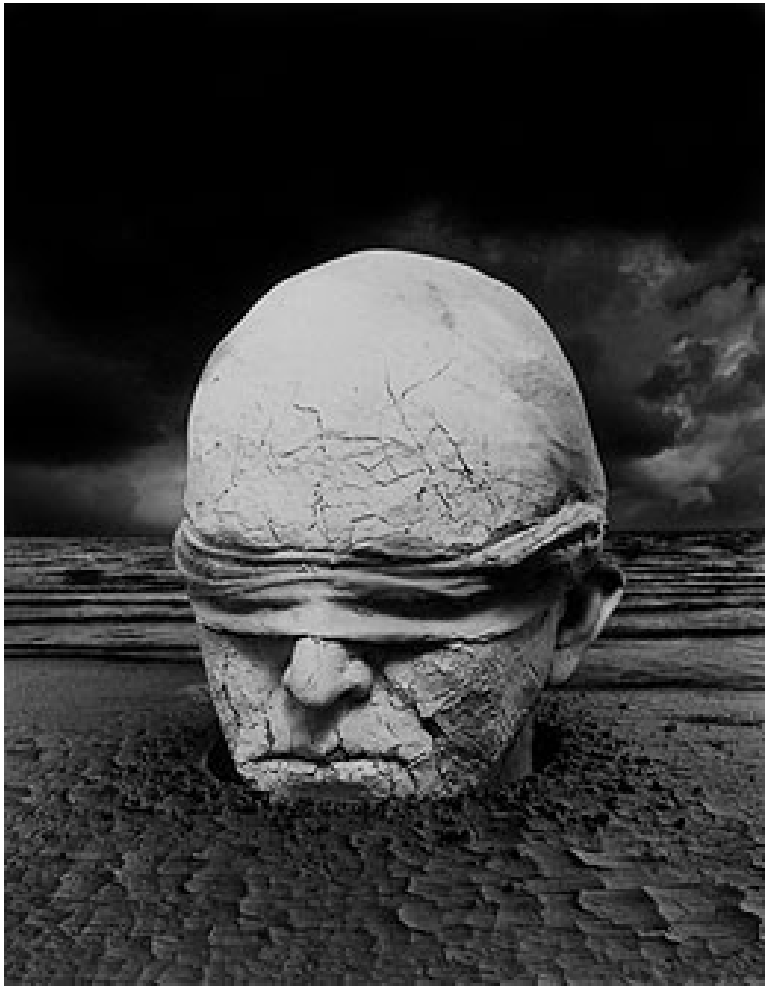

Simplu şi dezastru

Ceea ce îți pare ție normal pentru mine
este o uriaşă iubire - *airbagul* de care nu mă despart.
Urăsc un ceva indefinit
tot timpul mi-am dorit să
scap de reflectoarele normalității.
Nu-mi pot aminti, s-a şters ceva din tot ce am
iubit ca şi cum m-aş baza pe ciudățenia mea ca pe
scara de incendiu…
a doua zonă de *underground* a sufletului
e aceeaşi cu cea în care tu simți la fel.
Mama mi-a dăruit o busolă
şi-mi pot vedea în ea frica… o simți
cum să reparăm zilele sfâşiate
cum să regizez coşmarul acela minunat
când sunt mai trează ca de obicei
ceea ce îți pare normal pentru noi
e simplu şi dezastru.

…

…

La sfârşit nu m-a învelit nimeni cu bucata de pânză albă

Aşa cum îmi doream, ajunsesem un lucru nefolositor.
De când soarele răsărea pe buza de jos a mării
mă învârteam titirez albastru prin viața unor oameni-copii.
Dulcea tânguială în favoarea iertării, zbenguieli psihedelice
prin piele de personaje tatuate cu roşu
la început domino- piesele şlefuite cu dinți de lapte
apoi culoarea captată mai târziu şi fumul de țigară vanilat
Hop. S-a încins jocul.
Treci la linie.
Păzeşte-ți ceafa albă rasă dezmierdată când şi când
de lănțişorul tău aurit.
În plină zi un om coboară pe scara oaselor lui până la măduvă
privilegiată, urmăreşti sigură pe intuiție continuarea scenariului
un om nici prea bun nici prea rău, la chestionarul de judecată morală
un punctaj aproape de înalt.
La sfârşit nu m-a învelit nimeni cu bucata de pânză albă.

Vitalitatea egală cu inutilitatea

Ceasul meu a sărit peste cal
mă trezeşte când vrea el îmi face program mă trimite la
piață
rămâne singur şi dansează bezmetic pe monitor
Deşi nu s-ar zice căci întârzii mereu, eu am un ceas permanent
îl răsucesc - deşi dureros acest exercițiu a început să
comprime distanța dintre noi ca un starter
ceasul sare ca la şah ucide şi părăseşte locul
eu agățată de un lanț fin de argint stau atârnată
de oameni necunoscuți
câteodată mă ridică sunt plină de viață
ticăi
am ritmul roților.
Stai să mă apuc din nou de scris, am să-ți demonstrez
vitalitatea egală cu inutilitatea.

...

...

~

O lecție de criminologie

Romanul meu începea agresiv
cu moartea groaznică a unui om
ca o întrebare zilnică o femeie grasă
traversând strada prin loc interzis
exercițiul meu sadic se suspenda pe două frânghii
groase de ceară
cu capete arse de flăcări albe
- cămăşile tale vara puse la uscat;
paginile erau pline de semne colorate
de indicatoare de personaje, de subsidiare
în care copilăria mea ca o luxație congenitală
se fixa în alb şi negru
capitolul unu sau unul din noi, cine, care
începea agresiv repetitiv cu moartea groaznică
a unui om - de fapt cu un accident şi o femeie.
Stilul meu prea realist preda o lecție de criminologie
aplicată la nord şi sud de ombilicul victimei
ca o cursă nevalidată la stadion pe băncile albastre
- *pantaloni tăi pe speteaza scaunului*
prima frază, de parcă ar fi existat o primă frază
începea agresiv cu o femeie grasă lovită la trecere prin loc interzis.
Cuvintele se desprindeau se cojeau ca vopseaua proastă pe băncile
devalizate de oameni şi şoareci
pluteau în spațiul subtil al particulelor de praf şi microbi
se plimbau cu o desăvârşită grație prin locuri albe de frică

se pierdeau pe cârpa de şters tejgheaua de bar.
personajul principal se ascundea între file şi mai scăpa
uneori dezbrăcat într-o cadă cu apă imaginară
avea o meteahnă visul în vis şi groaznica stare de foame
făceau din el criminalul ce îşi trimisese femeia prea grasă
să traverseze prin loc interzis.

...

...

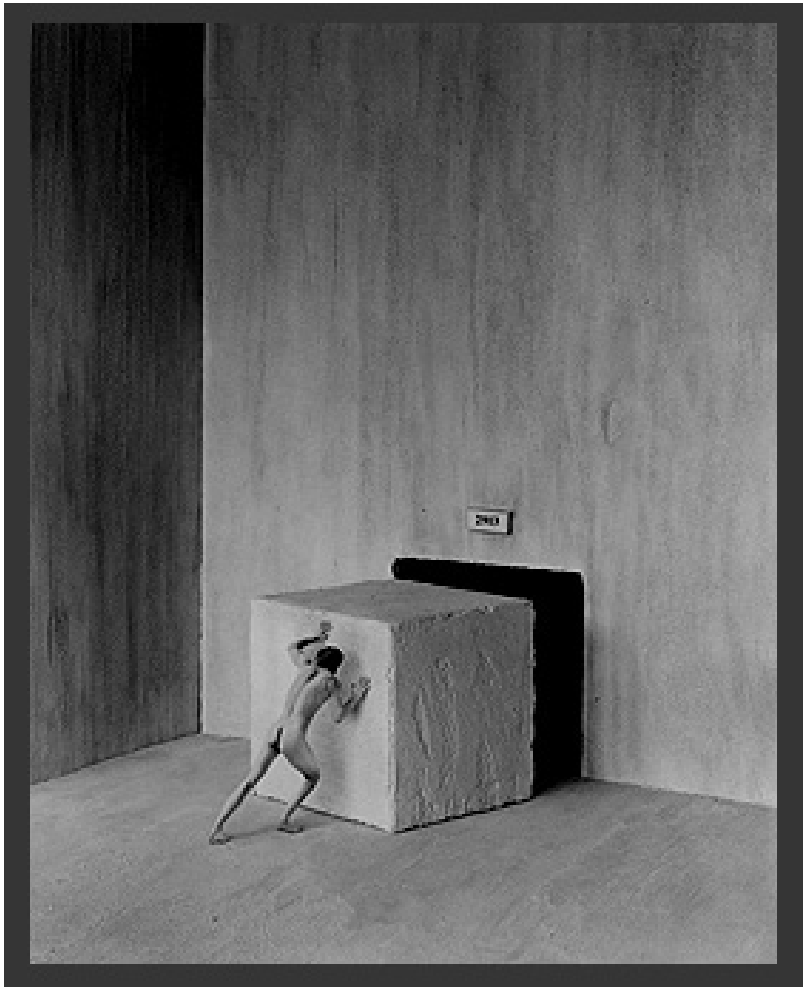

Hologramă de familie

Lasă urme prin viețile micilor scorpioni
pe socluri aurite înalță acul ei matern
pe discuri de vinil caută cântecul de leagăn
ştie fără să citească poveşti pline de înțelepciune
înveninate pe alocuri
mama scorpion plantează în grădina copilăriei
cactuşi - o hologramă de familie
m-am întâlnit cu ea pe un drum de apă
i-am văzut sufletul de sare m-am hotărât
să o descriu în tonuri violente, dar m-a oprit
un semn scrijelit.

...

...

Sânge ruginit

Dimineața mă trec fiori prin tălpi şi palme
noaptea tramvaie galbene îmi traversează visele
şi port ziua urme de şine pe umeri şi coapse
urme pline de sânge ruginit....
o dimineață de durere - mă transformă într-un
semn minuscul al zilei ce vine
lumina caldă-scaldă un cearceaf ud de spaime
albastru-siniliu
lucrările mele se transmit în autopsiile timpului
(citind poezii cu Angela Marinescu)
mă spăl pe riduri.
şi-mi curăț
adânc amprenta rămasă-n pata de sânge
dacă mai respiri printre şinele albe de pânză
(vezi urmele unui pianoman rătăcit printre alte
organe).
e doar autopsia timpului în care am colorat scena
am pictat personajele
autorul şi-a pus peruca din piele de om
în viața fără de scenariu
mă trec fiori prin firele de păr, mă plâng întruna
ca o ciudată viețuitoare, şi plouă, dacă plouă, îmi văd
oasele împrăştiate de dureri
diminețile astea crude mă apucă de mâini şi picioare
mă aruncă în fața tramvaielor, printre pleoape îmi
lucesc
pe față cuțite şi lumina se adânceşte-n piele
muzica mea pluteşte într-o conversație cu trecători
mă întreb unde-mi sunt câinii, nelipsiți în orice
aventura
rostogolită între timp şi domnul Timp
îmi simt extremitățile confuze, ochii diluați în
dimineața
lăptoasă - oameni dispar -
casele se topesc în aer, trec tramvaie printr-un trup
refuzat
şi-mi lasă urme în sânge.

...

...

Femeia pick-up

Ca un raport scris zilnic pe discuri de vinil
îți pui limba, ac rotitor, şi nu te-aş mai opri
aş prețui însă viteza cu care lumea se învârte
şi luneta nu apucă să-mi trimită ochiul
pretutindeni, mărit de adrenalină
vrei un semn (de carte) pe piciorul tău
constrâns de ciorapii - o contracție ….
ce atracție
o mână aş întinde la nesfârşitul gândului tău
să-ți înfăşor tentațiile în staniol, să te răsucesc apoi
şi contorsionată să simți cum erupi, cum te scurgi
cum te rogi, cum te plângi, cum ai vrea
cum ai cere, cum ai chema, ca un raport zilnic
îndurarea.
şapte seri ai încerca să înveți limba celor trădați
celor uitați, dar luneta se opreşte asupra buzelor
ocrotitoare, printre care un şarpe roşu îşi lasă
pielea să îmbrace dinții crescuți direct din
hipotalamus,
acum, m-aş întreba unde să punem întrebarea
unde să întindem pacea,
între două pulpe
veşnic flămânde, între urechi înghețate,
între maxilare înțepenite sau să o dăruim
Minunatei limbi - ac rotitor pe vinilul
dătător de viață şi moarte.

…

…

~

Maternitatea poemului

Ah, am suspendat un început de țipăt
pe un tăiş de cuțit
expulzarea s-a produs în cea mai
dureroasă celulă şi s-a strecurat
printre pori până a devenit ființă
şi-a căutat placenta în revărsarea de
peste mâini şi picioare - tobele au anunțat
corurile gregoriene
viața a cântat

ah, țipătul s-a tăiat în două părți egale
una spre inimă una spre vintre
uşor şi ud şi-a fost somnul prefăcut
pântecul i s-a alungit până la pământ
mâna trombon s-a întins n-a reuşit
să agațe mânerele lucioase
s-a retras, s-a scurtat s-a ascuns
sub fesele vineții

ah, țipătul s-a pierdut într-un
artistic *delay*, chiar reverberat
scâncetul s-a produs, scratch-uri
într-o zi normală fără liber şi
plăceri
so hot!!! 1 2 3...
Evenimentul s-a marcat, într-un bar
pe un carton de bere

ah, țipătul a sfâşiat bancnota de 50 de mii
capul unui necunoscut a căzut cu
fruntea pe un text lăsat de un
tânăr prea beat să-şi amintească
unde şi-a lăsat țigările.

...

...

Liniştea o moarte albă

Ceva îmi spune ca noaptea uşor răsfățată
se va strecura prin aşternuturi,
va desena peste atâtea trupuri câte
semințe într-un câmp,
o tuşă întunecată.
Fiecare o va adâncii, un fel de pretext pentru
suferință, tuşa se va lății, marginile ei
semne de avertizare.
Din trupuri vor cădea aripi, picături de soare
si din noapte va răsari o zi obosită, îmbătrânită.
Ceva îmi spune ca ziua asta des zgâriată
se va strecura prin odăii,
va parfuma om cu om
o mireasmă amețitoare, o pace, o linişte ca o moarte albă.

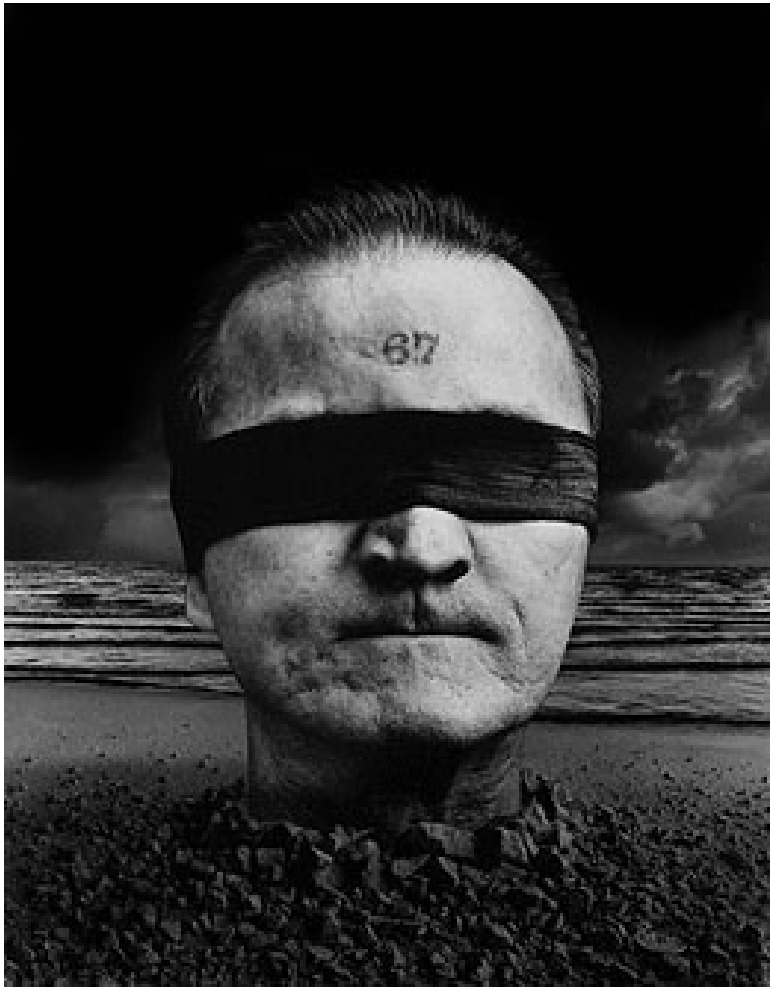

...